

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ ЧЕТИРИДЕСЕТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

КОМИСИЯ ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ

До
Деловодството
на Народното събрание

Относно: Непрочетени текстове от доклада на Комсията по правни въпроси при обсъждането на второ гласуване на проекта на Административнопроцесуален кодекс, № 653-03-17/21.03.06 г., III част в пленарна зала на 29.03.2006 г.

Право и срок за обжалване

Чл. 201. Изричният отказ на административния орган да разгледа по същество отправено до него искане за издаване на индивидуален или общ административен акт може да се обжалва чрез него пред съда от лицето, направило искането, в срок 14 дни от съобщаването му.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 201, който става чл. 197

Връчване на преписи и изпращане на жалбата на съда

Чл. 202. (1) След като приеме жалбата, органът изпраща преписи на останалите страни в административното производство, които в срок 7 дни от получаването им могат да подадат възражения.

(2) След изтичането на срока по ал. 1 жалбата заедно с копие от административната преписка, становището на административния орган и възраженията се изпраща на съда.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 202, който става чл. 198

Разглеждане на жалбата

Чл. 203. Жалбата се разглежда в закрито заседание.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 203, който става чл. 199

Действие на определението

Чл. 205. По разрешения с него въпрос определението е задължително за административния орган и за лицата, участвали при обжалването.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 205, който става чл. 201

Обжалване на постановлението за спиране на административното производство

Чл. 206. По реда на този раздел се обжалва и актът за спиране на производството за издаване на административен акт.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 207, който става чл. 202

Оставяне на жалбата и протеста без движение

Чл. 220. Жалбата или протестът се оставят без движение, когато не съдържат точно и мотивирано посочване на конкретните пороци на решението или не отговарят на изискванията на чл. 216 и 217, като на касатора се изпраща съобщение за отстраняване на нередовностите в срок 7 дни. В тези случаи се прилага чл. 161.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 220, който става чл. 216, като в него думите «чл. 216 и 217» се заменят с «чл. 212 и 213», а думите «чл. 161» се заменят с «чл. 158»

Доказателства

Чл. 223. (1) За установяване на касационните основания се допускат писмени доказателства.

(2) Не се допускат доказателства за установяване на обстоятелства, несвързани с касационните основания.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 223, който става чл. 219

Окончателност на касационното решение

Чл. 227. Касационното решение е окончателно.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 227, който става чл. 223

Задължителност на указанията по прилагане на закона

Чл. 228. Указанията на Върховния административен съд по тълкуването и прилагането на закона са задължителни при по-нататъшното разглеждане на делото.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 228, който става чл. 224

Ново разглеждане на делото от първоинстанционния съд

Чл. 230. (1) Първоинстанционният съд разглежда делото по общия ред, като производството започва от първото незаконосъобразно процесуално действие, послужило като основание за връщане на делото.

(2) При новото разглеждане на делото се допускат само писмени доказателства, които не са могли да бъдат известни на страната, както и доказателства за новооткрити или новонастъпили обстоятелства след първоначалното разглеждане на делото от първоинстанционния съд.

(3) Съдът се произнася и по разноските за водене на делото във Върховния административен съд.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 230, който става чл. 226

Правомощия на Върховния административен съд при отмяна на новото решение

Чл. 231. (1) Когато решението на първоинстанционния съд бъде отменено повторно, Върховният административен съд решава делото по същество.

(2) Върховният административен съд, след като отмени решението, събира и нови доказателства, когато основанието за отмяна налага това. В този случай се допускат и писмени доказателства, които не са могли да бъдат известни на страната, както и доказателства за новооткрити или новонастъпили обстоятелства след повторното разглеждане на делото от първоинстанционния съд.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 231, който става чл. 227

Форма на обжалване

Чл. 235. По отношение на частната жалба се прилагат съответно разпоредбите на чл. 216, 217 и 220.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 235, който става чл. 231, като в него думите “чл. 216, 217 и 220” се заменят с “чл. 212, 213 и 216”

Действие на жалбата

Чл. 237. (1) Частната жалба не спира изпълнението на обжалваното определение или разпореждане, освен ако законът постановява друго.

(2) Когато определението или разпореждането не прегражда развитието на делото, разглеждането му продължава, а на по-горния съд заедно с частната жалба, приложенията и възраженията се изпраща само официален препис от съдебния акт.

(3) По-горният съд може да спре производството по делото или изпълнението на обжалваното определение или разпореждане до разрешаването на частната жалба.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 237, който става чл. 233

Право на искане за отмяна

Чл. 242. (1) Право да иска отмяна има страна по делото, за която съдебният акт е неблагоприятен.

(2) Отмяна на влезли в сила съдебни актове могат да искат главният прокурор и неговият заместник при Върховната административна прокуратура на основанията и в срока, определени за страните.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 243, който става чл. 238

Основания за отмяна

Чл. 243. Актът подлежи на отмяна:

1. когато се открият нови обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за делото, които при решаването му не са могли да бъдат известни на страната;

2. когато по надлежния съдебен ред се установи неистинност на показанията на свидетелите или на заключението на вещите лица, върху които е основан актът, или престъпно действие на страната, на нейния представител или на член от състава на съда във връзка с решаването на делото;

3. когато актът е основан на документ, който по надлежния съдебен ред е признат за подправен, или на акт на съд или на друго държавно учреждение, което впоследствие е било отменено;

4. когато между същите страни, за същото искане и на същото основание е постановено друго влязло в сила решение, което противоречи на решението, чиято отмяна се иска;

5. когато страната вследствие на нарушаване на съответните правила е била лишена от възможност да участва в делото или не е била надлежно представлявана, или когато не е могла да се яви лично или чрез повереник по причина на препятствие, което не е могла да отстрани;

6. когато с решение на Европейския съд за защита на правата на човека е установено нарушение на Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 243, който става чл. 239

Срокове за подаване на искането

Чл. 244. (1) Отмяна може да се иска в срок една година от възникването на основанието за отмяна, а когато то предхожда решението, чиято отмяна се иска - от влизането в сила на решението.

(2) Във всички случаи искането не може да бъде подадено по-късно от 3 месеца от узнаването за основанието за отмяна, а в случая по чл. 243, т. 5 - от узнаването за решението.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 244, който става чл. 240, като в ал. 2 думите “чл. 243, т. 5” се заменят с “чл. 239, т. 5”

Форма на искането

Чл. 245. Искането се подава в писмена форма. То трябва да отговаря на изискванията на чл. 216, ал. 1 и чл. 217 и да съдържа точно и мотивирано изложение на основанията за отмяна, както и адреси за призоваване на останалите страни по делото.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 245, който става чл. 241, като в него думите “чл. 216, ал. 1 и чл. 217” се заменят с “чл. 212, ал. 1 и чл. 213”

Подаване на искането

Чл. 246. (1) Искането за отмяна се подава чрез първоинстанционния съд. Ако не отговаря на изискванията на чл. 245, то се оставя без движение за отстраняване на нередовностите в срок 7 дни.

(2) В срок 7 дни от получаването на преписи от искането останалите страни могат да подадат възражения.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 246, който става чл. 242, като в ал. 1 думите “чл. 245” се заменят с “чл. 241”

Разглеждане на искането

Чл. 247. Искането за отмяна се разглежда в открито заседание от тричленен състав на Върховния административен съд, когато актът е постановен от регионален административен съд, от петчленен състав на Върховния административен съд, когато е постановен от тричленен състав на Върховния административен съд, и от седемчленен състав, когато е постановен от петчленен състав на Върховния административен съд.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 247, който става чл. 243, като в него думата “регионален” се заличава, а думата “административен” се заменя с “административния”

Решение по искането

Чл. 248. (1) Върховният административен съд отхвърля искането или отменя решението изцяло или отчасти.

(2) Когато отмени решението, Върховният административен съд връща делото за ново разглеждане в надлежния съд от друг състав, като посочва и откъде да започне новото разглеждане. В случая по чл. 243, т. 4 съдът отменя неправилното решение.

(3) Решението по искането не подлежи на обжалване.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 248, който става чл. 244, като в ал. 2 думите “чл. 243, т.4 “ се заменят с “чл. 239, т. 4”

Право на искане за отмяна

Чл. 251. (1) Право да иска отмяна има всяко лице, за което решението или споразумението е неблагоприятно и има сила, макар и да не е било страна по делото.

(2) Трето лице не може да иска отмяна на решение за обявяване на нищожност или отмяна на общ административен акт или на споразумение по акта, ако оспорването е било надлежно съобщено по реда на чл. 185, ал. 1.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 251, който става чл. 246, като в ал. 2 думите “чл. 185, ал. 1” се заменят с “чл. 181, ал. 1”

Производство по искането

Чл. 252. За сроковете, формата, подаването и разглеждането на искането се прилагат разпоредбите на чл. 244 - 247.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 252, който става чл. 247, като в него думите “чл. 244-247” се заменят с “чл. 240-243”

Решение по искането

Чл. 253. (1) Ако намери искането за основателно, Върховният административен съд отменя решението изцяло или отчасти и връща делото на първоинстанционния съд за ново разглеждане от друг състав от началото на съдебното производство.

(2) Решението по искането не подлежи на обжалване.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 253, който става чл. 248

Установителен иск

Чл. 261. Защитата по тази глава не е пречка за предявяване на иска по чл. 131, ал. 2 или по чл. 207.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 261, който става чл. 255, като в него думите «чл. 131, ал. 2 или по чл. 207» се заменят с «чл. 128, ал. 2 или по чл. 203»

Тълкувателни решения

Чл. 264. При спорни въпроси по тълкуването и прилагането на закона общото събрание на всяка от колегията на Върховния административен съд може да се произнася с тълкувателни решения, които служат за ръководство на съдилищата и на административните органи.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 264, който става чл. 258

Тълкувателни постановления

Чл. 265. (1) При противоречива или неправилна съдебна практика по прилагане на законите в административното правораздаване общото събрание на всички съдии от Върховния административен съд се произнася с тълкувателни постановления.

(2) Постановленията по ал. 1 са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 265, който става чл. 259

Съвместни тълкувателни постановления

Чл. 266. (1) При противоречива съдебна практика между Върховния касационен съд и Върховния административен съд общите събрания на съдиите от съответните колегии на двете съдилища се произнасят съвместно с тълкувателни постановления.

(2) Постановленията по ал. 1 са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, за организациите и гражданите.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 266, който става чл. 260

Искания за произнасяне с тълкувателни решения и постановления

Чл. 267. (1) Искания за произнасяне с тълкувателни решения могат да правят председателят на Върховния касационен съд, председателят на Върховния административен съд, главният прокурор и неговият заместник при Върховната административна прокуратура, омбудсманът, министърът на правосъдието, председателите на регионалните административни съдилища, председателят на Висшия адвокатски съвет и съдебните състави на Върховния административен съд по конкретни дела.

(2) Искания за произнасяне с тълкувателни постановления могат да правят и страните по дела, по които има влезли в сила противоречиви съдебни решения и определения.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 267, който става чл. 261, като в ал. 1 думата «регионалните» се заличава, а думата «административни» се заменя с «административните»

Адресати на исканията за тълкувателни решения и постановления

Чл. 268. (1) Искането се подава:

1. за тълкувателно решение - до общото събрание на съответната колегия на Върховния административен съд;
2. за тълкувателно постановление по чл. 265, ал. 1 - до общото събрание на съдиите от Върховния административен съд;
3. за тълкувателно постановление по чл. 266, ал. 1 - до общите събрания на съдиите от съответните колегии на Върховния касационен съд и Върховния административен съд.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 268, който става чл. 262, като в ал. 1, т. 2 думите «по чл. 265, ал. 1» се заменят с «чл. 259, ал. 1», а в т. 3 думите «по чл. 266, ал. 1» се заменят с «чл. 260, ал. 1»

Образуване на дело и разглеждане на искането

Чл. 270. (1) Председателят на съда с разпореждане образува дело и го възлага на един или няколко съдии - докладчици.

(2) В срок един месец от образуване на делото петчленен състав на Върховния административен съд, в който участват определеният съдия или съдии-докладчици, се произнася с определение по допустимостта на искането.

(3) Когато съставът по ал. 2 установи, че искането изхожда от органи и лица извън посочените в чл. 267 или не са налице основанията за постановяване на тълкувателно решение или постановление, с мотивирано определение отклонява искането и прекратява производството. Това определение не подлежи на обжалване.

(4) Когато няма пречки за решаване на делото по същество, в срок 7 дни от постановяване на определението по ал. 2 председателят на съда определя датата за разглеждането му.

(5) Председателят на Върховния касационен съд и председателят на Върховния административен съд със съвместно разпореждане образуват и насрочват дело за постановяване на тълкувателно постановление от общите събрания на съответните колегии на двете съдилища.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 270, който става чл. 264, като в ал. 3 думите «чл. 267» се заменят с «чл. 261»

Уведомяване на заинтересуваните органи и лица

Чл. 271. (1) За образуване на делото и датата на заседанието на общото събрание се уведомяват определените от съда заинтересувани органи и лица, на които се изпраща копие от искането с приложенията и определението за допускане на производството.

(2) Председателят на съда може да покани на заседанието да присъстват съдии от регионалните административни съдилища и изтъкнати специалисти от правната теория и практика, на които се изпраща копие от искането с приложенията и определението за допускане на производството.

(3) Уведомените органи и лица могат да депозират писмено становище или да направят устно изложение на заседанието на общото събрание. За заседанието се води протокол, който се подписва от председателя и от секретар-протоколиста.

(4) В заседанията на общото събрание за произнасяне с тълкувателно решение или постановление задължително участват заместникът на главния прокурор при Върховната административна прокуратура и председателят на Висшия адвокатски съвет, които изразяват становища.

(5) Министърът на правосъдието по право участва в работата на общото събрание, като изразява становище.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 271, който става чл. 265, като в ал. 2 думата «регионалните» се заличава, а думата «административни» се заменят с «административните»

Постановяване на тълкувателно решение или постановление

Чл. 272. (1) Тълкувателно решение се приема от общото събрание на съответната колегия на Върховния административен съд. Общото събрание заседава, ако присъстват най-малко три четвърти от съдиите от колегията. Решенията се вземат с обикновено мнозинство от общия брой на съдиите от колегията при явно гласуване.

(2) Тълкувателно постановление се приема от общото събрание на съдиите от Върховния административен съд, а в случая по чл. 266. ал. 1 - от общите събрания на съответните колегии на Върховния касационен съд и на Върховния административен съд на съвместно заседание. Общото събрание на съдиите от Върховния административен съд заседава, ако присъстват най-малко две трети от тях. Постановленията се приемат с обикновено мнозинство от общия брой на всички съдии при явно гласуване.

(3) Тълкувателните решения се обявяват в срок 3 месеца, а тълкувателните постановления - в срок 6 месеца от внасяне на искането.

(4) Тълкувателните постановления се обнародват в "Държавен вестник" в срок 15 дни от приемането им и влизат в сила от деня на обнародването им.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 272, който става чл. 266, като в ал. 2 думите «по чл. 266, ал. 1» се заменят с «чл. 260, ал. 1»

Изпълнителни основания

Чл. 274. Изпълнителни основания по този кодекс са влезлите в сила или подлежащи на предварително изпълнение:

1. индивидуални или общи административни актове;

2. решения, определения и разпореждания на административните съдилища;
3. споразумения пред административните органи или пред съда.

Комисията не подкрепя предложението

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 274, който става чл. 268

Едновременно водене на изпълнителни производства

Чл. 276. Изпълнителните производства по този кодекс се водят независимо от висящи изпълнителни производства по Гражданския процесуален кодекс или по Данъчния процесуален кодекс срещу същия длъжник.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 276, който става чл. 270, като в него думите «Данъчния процесуален кодекс» се заменят с «Данъчно-осигурителния процесуален кодекс»

Отговорност на органа по изпълнението

Чл. 279. Органът по изпълнението е длъжен да осъществи изпълнението в срока, посочен в изпълнителното основание. При неизпълнение на това задължение на виновните длъжностни лица се налага глоба.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 279, който става чл. 273

Страни в изпълнителното производство

Чл. 280. (1) Вискател може да бъде административният орган, който е издал или е трябвало да издаде административния акт, и всеки гражданин, организация или орган, посочени в изпълнителното основание, или техните правоприменици.

(2) Длъжници по изпълнението могат да бъдат гражданите и организациите, както и органите, посочени в изпълнителното основание, или техните правоприменици.

(3) Страни в производството са и прокурорът, омбудсманът или друг оправомощен в специален закон орган в случаите, когато изпълнителното производство е започнало по тяхна инициатива.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 280, който става чл. 274

Правопримемство в изпълнителното производство

Чл. 281. (1) Изпълнението се извършва срещу задължените с изпълнителното основание органи, граждани и организации. При смърт на задължен гражданин изпълнението се извършва срещу неговите наследници, ако изпълнителното действие не е от личен характер. Издаденото изпълнително основание срещу наследодателя може да бъде изпълнявано и върху имуществото на неговите наследници, освен ако те

установят, че са се отказали от наследството или че са го приели по опис. Когато наследникът не е приел наследството, органът по изпълнението определя срока по чл. 51 от Закона за наследството, като съобщава изявлението на наследника на съответния районен съдия, за да бъде надлежно вписано.

(2) Наследниците и частните правоприемници на вискателя могат да искат изпълнение въз основа на издаденото в полза на праводателя им изпълнително основание. Приемството се установява с писмени доказателства.

(3) Когато след издаване на изпълнителното основание органът, задължен съгласно него, бъде закрит, без да е посочен негов правоприемник, или компетентността му по въпроса бъде отнета, задължен е органът по чл. 156, ал. 2 и 3.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 281, който става чл. 275, като в ал. 3 думите «чл. 156, ал. 2 и 3» се заменят с «чл. 153, ал. 2 и 3»

Отговорност на органа по изпълнението

Чл. 279. Органът по изпълнението е длъжен да осъществи изпълнението в срока, посочен в изпълнителното основание. При неизпълнение на това задължение на виновните длъжностни лица се налага глоба.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 279, който става чл. 273

Страни в изпълнителното производство

Чл. 280. (1) Вискател може да бъде административният орган, който е издал или е трябвало да издаде административния акт, и всеки гражданин, организация или орган, посочени в изпълнителното основание, или техните правоприемници.

(2) Длъжници по изпълнението могат да бъдат гражданите и организациите, както и органите, посочени в изпълнителното основание, или техните правоприемници.

(3) Страни в производството са и прокурорът, омбудсманът или друг оправомощен в специален закон орган в случаите, когато изпълнителното производство е започнало по тяхна инициатива.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 280, който става чл. 274

Правоприемство в изпълнителното производство

Чл. 281. (1) Изпълнението се извършва срещу задължените с изпълнителното основание органи, граждани и организации. При смърт на задължен гражданин изпълнението се извършва срещу неговите наследници, ако изпълнителното действие не е от личен характер. Издаденото изпълнително основание срещу наследодателя може да бъде изпълнявано и върху имуществото на неговите наследници, освен ако те установят, че са се отказали от наследството или че са го приели по опис. Когато наследникът не е приел наследството, органът по изпълнението определя срока по чл. 51 от Закона за наследството, като съобщава изявлението на наследника на съответния районен съдия, за да бъде надлежно вписано.

(2) Наследниците и частните правоприемници на вискателя могат да искат изпълнение въз основа на издаденото в полза на праводателя им изпълнително основание. Приемството се установява с писмени доказателства.

(3) Когато след издаване на изпълнителното основание органът, задължен съгласно него, бъде закрит, без да е посочен негов правоприемник, или компетентността му по въпроса бъде отнета, задължен е органът по чл. 156, ал. 2 и 3.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 281, който става чл. 275, като в ал. 3 думите «чл. 156, ал. 2 и 3» се заменят с «чл. 153, ал. 2 и 3»

Започване на производството

Чл. 282. (1) Изпълнението започва служебно по инициатива на органа, който е издал административния акт или е трябвало да го издаде.

(2) Изпълнението може да започне и по инициатива на горестоящия орган, на прокурора или омбудсмана или по писмена молба на заинтересуван гражданин или организация. С молбата се представя официален препис от изпълнителното основание. По отношение на молбата се прилагат разпоредбите на чл. 161.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 282, който става чл. 276, като в ал. 2 думите «чл. 161» се заменят с «чл. 158»

Покана за доброволно изпълнение

Чл. 283. (1) Органът по изпълнението отправя до длъжника покана за доброволно изпълнение в срок 14 дни от получаването ѝ.

(2) Поканата съдържа:

1. име, съответно наименование и адрес на длъжника;
2. данни за изпълнителното основание и произтичащото от него задължение;
3. име и адрес на вискателя;
4. предупреждение за пристъпване към принудителни действия при липса на доброволно изпълнение в срок 14 дни;
5. размерът на глобата или имуществената санкция, която може да бъде наложена, в случай че задължението не бъде изпълнено доброволно;
6. възможността за отправяне на искане до съответния орган по чл. 277, ал. 3 за съдействие.

(3) Ако задължен гражданин почине в срока за доброволното изпълнение, органът по изпълнението, преди да продължи действията си, изпраща на наследниците нова покана.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 283, който става чл. 277, като в ал. 2, т. 6 думите «чл. 277, ал. 3» се заменят с «чл. 271, ал. 3»

Отсрочване и разсрочване на изпълнението

Чл. 284. (1) Когато имотното състояние на длъжника или други обективни обстоятелства препятстват незабавното изпълнение, по искане на длъжника органът по изпълнението може еднократно да разреши изпълнението да се извърши изцяло след

определен краен срок или на части съгласно одобрен от него план. В този случай органът може да определи допълнителни условия, при неспазването на които отсрочването или разсрочването се отменя.

(2) Отсрочване се разрешава за срок 14 дни след датата на изпълнение, първоначално определена в изпълнителното основание. Разсрочване се разрешава при краен срок два месеца след датата на изпълнение, първоначално определена в изпълнителното основание. Когато в изпълнителното основание не е определена изрично дата на изпълнението, сроковете по предходните предложения на тази алинея текат от датата на влизане в сила на изпълнителното основание. Когато кодексът препраща към други закони, за отсрочването и разсрочването се прилагат сроковете, предвидени в тези закони.

(3) Постановленията за разсрочване или отсрочване не подлежат на обжалване.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 284, който става чл. 278

Обезпечителни мерки

Чл. 285. (1) Въз основа на влязло в сила изпълнително основание органът по изпълнението може да наложи обезпечителни мерки, когато без тях ще бъде невъзможно или ще се затрудни изпълнението на задължение или събирането на разностите по него, включително когато то е разсрочено или отсрочено.

(2) Обезпечителните мерки се налагат с постановление на съответния орган по изпълнението по реда, предвиден за действията му съгласно този раздел. Когато кодексът препраща към други закони, за налагането на обезпечителни мерки се прилага редът, предвиден в тези закони.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 285, който става чл. 279

Спиране на изпълнението

Чл. 286. Изпълнителното производство се спира:

1. по разпореждане на съда в предвидените от закона случаи, в което съдът определя и срока за спиране;
2. по писмено искане на вискателя, и
3. при смърт или прекратяване на страна или когато е нужно да се учреди настойничество или попечителство.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 286, който става чл. 280

Възобновяване на производството

Чл. 287. (1) Производството се възобновява служебно или по искане на вискателя, след като бъдат отстранени пречките за движението му.

(2) В случаите по чл. 286, т. 3 производството се възобновява, ако задължението не е за незаместимо действие.

(3) При възобновяването производството започва от онова действие, при което е било спряно.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 287, който става чл. 281, като в ал. 2 думите чл. 286, т. 3 се заменят с «чл. 280, т. 3»

Приключване на изпълнението

Чл. 289. Изпълнителното производство приключва с изпълнението на задължението и събирането на разноските по производството.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 289, който става чл. 283

Протоколи и постановления

Чл. 290. (1) За всяко предприето и извършено от него действие органът по изпълнението съставя протокол, в който посочва деня, мястото на извършването му, направените от участниците искания и заявления и направените разноски по изпълнението. Протоколът се предявява срещу подпис на присъствалите страни и трети лица, участващи в изпълнението.

(2) Към преписката се прилагат всички протоколи за предприети от органа по ал. 1 действия, издадените постановления, както и други документи, удостоверяващи изпълнението или наличието на условия за спиране, възобновяване или прекратяване на производството.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 290, който става чл. 284

Изпълнение на заместими задължения

Чл. 292. Когато длъжникът трябва да изпълни едно действие, което може да бъде извършено от друго лице, действието се изпълнява за негова сметка от органа по изпълнението. По искане на вискателя органът по изпълнението може да го упълномощи да извърши изпълнението, като направените за това разноски се заплащат от органа за сметка на длъжника.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 292, който става чл. 286

Изпълнение на незаместими задължения

Чл. 293. (1) Когато действието не може да се извърши от друго лице, а зависи изключително от волята на длъжника, органът по изпълнението налага при виновно неизпълнение глоба на задължения гражданин от 50 до 1000 лв. седмично, а на задължената организация - имуществена санкция от 500 до 10 000 лв. седмично, едновременно с глоба от 50 до 1000 лв. седмично на представляващите организацията с

изключение на упълномощените от нея лица. Глобите и имуществените санкции се налагат до изпълнение на задължението за определено действие.

(2) Глобите или имуществените санкции по ал. 1 се налагат при всяко неизпълнение на задължението за въздържане от действие.

(3) Глобите или имуществените санкции по ал. 1 се налагат от органа по изпълнението, без да се спазва редът за установяване на административните нарушения и налагане на административните наказания, предвиден в Закона за административните нарушения и наказания и в този кодекс.

(4) Наложените глоби и имуществени санкции подлежат на обжалване по реда на раздел VI.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 293, който става чл. 287

Изпълнение на задължения за предаване на вещи

Чл. 294. (1) Задълженията за предаване на вещи се изпълняват от съответния орган по изпълнението по реда на Гражданския процесуален кодекс.

(2) Равностойността на дължимата движима вещ, която не е намерена у длъжника или е развалена, се определя от административния орган по изпълнението.

(3) Недвижим имот се предава и ако бъде намерен у трето лице, придобило фактическата власт след издаване на изпълнителното основание. Ако третото лице заяви права, които са съществували при издаването на изпълнителното основание и се засягат от него, органът по изпълнението отлага изпълнението и определя на лицето 7-дневен срок да оспори основанието. Оспорването спира изпълнението до разрешаването му.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 294, който става чл. 288

Изпълнение на задължения за предаване на вещи

Чл. 297. (1) Когато задълженият орган дължи предаване на вещ, се прилага чл. 294.

(2) За предаването на документ, издаден от задължения орган, се прилагат разпоредбите на чл. 296.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 297, който става чл. 291, като в ал. 1 думите “чл. 294” се заменят с “чл. 288”, а в ал. 2 думите “чл. 296” се заменят с “чл. 290”

Отрицателен установителен иск

Чл. 298. Задължението - предмет на изпълнение, може да се оспори чрез иск само въз основа на факти, настъпили след издаването на изпълнителното основание.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 298, който става чл. 292

Страни и подсъдност

Чл. 299. (1) Искът се предявява от длъжника срещу вискателя.

(2) Когато задължен е гражданин или организация, като ответник се конституира и административният орган, който е издал или е трябвало да издаде административния акт.

(3) Искът се предявява пред регионалния административен съд по местожителството или седалището на вискателя, а в случаите по ал. 2 - по седалището на административния орган.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 299, който става чл. 293, като в ал. 3 думата «регионалния» се заличава, а думата «административен» се заменя с «административния»

Предмет на обжалване

Чл. 300. На обжалване подлежат постановленията, действията и бездействията на органите по изпълнението.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 300, който става чл. 294

Право на жалба

Чл. 301. Право на жалба имат страните в производството по изпълнението, както и третите лица, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати от него.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 301, който става чл. 295

Подсъдност и срок на обжалване

Чл. 302. (1) Жалбата се подава чрез органа по изпълнението до регионалния административен съд по мястото на изпълнението в срок 7 дни от извършване на действието, ако страната е присъствала при извършването му или ако е била призована, а в останалите случаи - от деня на съобщението. За третите лица срокът тече от узнаване на действието.

(2) Бездействието на органа по изпълнението може да се обжалва безсрочно след изтичането на 7 дни от подаването на искането за извършване на изпълнителното действие.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 302, който става чл. 296, като в ал. 1 думата «регионалния» се заличава, а думата «административен» се заменя с «административния»

Производство по жалбата

Чл. 303. (1) Жалбата се разглежда по реда на глава тринадесета, като преписите от нея се връчват от органа по изпълнението.

(2) Жалба, подадена от трето лице, се разглежда в открито съдебно заседание.

(3) Заедно с копие от преписката органът по изпълнението изпраща на съда и мотиви за обжалваното действие.

(4) Подаването на жалбата не спира изпълнението, но съдът може да го спре до разрешаването ѝ.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 303, който става чл. 297

Производство по исковете

Чл. 306. Исковите се разглеждат по реда на този кодекс.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 306, който става чл. 300

Възстановителни мерки при отмяна на акта

Чл. 307. Когато административният акт бъде отменен, след като е започнало неговото изпълнение, административният орган в срок един месец възстановява нарушеното право, а ако това е невъзможно - удовлетворява засегнатото лице по друг законен начин. Ако това не стане, засегнатото лице има право на обезщетение.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 307, който става чл. 301

Наказание за неизпълнение в срок и за непрепращане на жалба или протест

Чл. 309. Наказва се с глоба от 150 до 1500 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание, длъжностно лице, което без уважителни причини:

1. не се произнесе в срок по жалба или протест срещу административен акт;
2. не препрати своевременно жалба или протест срещу административен акт на по-горестоящия административен орган или на съда;
3. не се произнесе в срок по предложение или сигнал.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 309, който става чл. 303

Наказания за други нарушения по този кодекс

Чл. 311. Който не изпълни друго административнопроцесуално задължение, произтичащо от този кодекс, се наказва с глоба от 150 до 1500 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 311, който става чл. 305

Ред за налагане на наказание при неизпълнение на съдебни актове

Чл. 313. (1) В случаите на нарушения по чл. 310 актове за установяването им не се съставят.

(2) Наказанията се налагат с разпореждане на председателя на съответния съд или на овластено от него длъжностно лице.

(3) Преди налагане на наказанието на нарушителя се дава възможност да даде писмени обяснения в срок 14 дни от съобщаването и да посочи доказателства. Наказващият орган може да събира и други доказателства.

(4) Препис от разпореждането се връчва на нарушителя.

(5) Разпореждането подлежи на обжалване пред тричленен състав на същия съд в срок 7 дни от връчването му.

(6) Съдът решава делото по същество. Решението му не подлежи на обжалване.

Комисията подкрепя предложението на вносителя за чл. 313, който става чл. 306, като в ал. 1 думите “по чл. 310” се заменят с “чл. 304”

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА ПО
ПРАВНИ ВЪПРОСИ:**

(ЯНАКИ СТОИЛОВ)